

CAP

VERMELL

Nº 73

Capdepera - Cala Rajada

Gener 1987

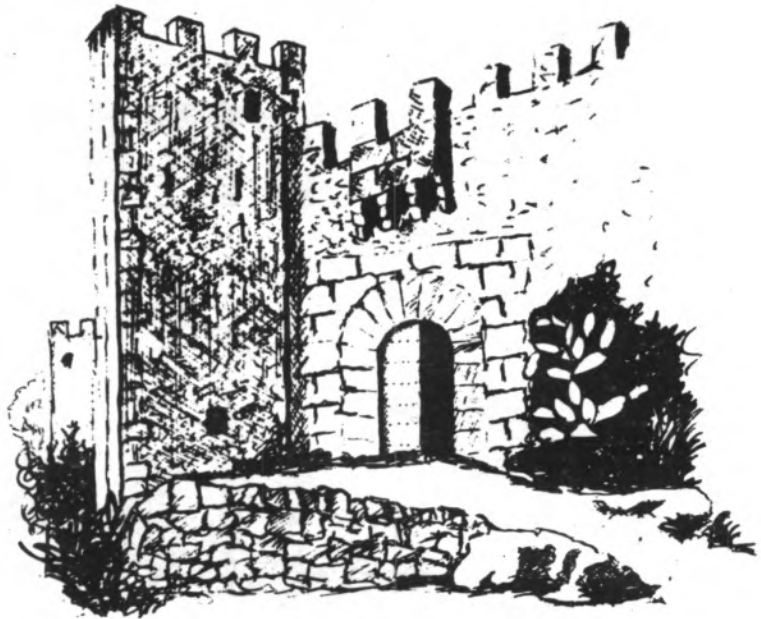

Les nostres possessions

son Ferrer

portalet

ESCARADA

En matèria laboral, com quan es tracta qualsevol altre assumpte, és fàcil caure en argumentacions demagògiques per tal de raonar i justificar la postura que undefensa. Per això, sols volem parlar d'allò que resulta més evident i fàcilment comprovable, a part de que també ens pareix lo més ètic i objectiu.

Estam parlant de temes laborals, com dèiem al principi. I si ho feim és perquè ens pareix que estam en un moment força delicat, sobre tot pel que fa a algunes conquestes dels treballadors que ara es posen en entredit. I aquesta situació encara ens sembla més preocupant en un clima en que el mercat de treball ofereix uns excedents de mà d'obra tan alarmants.

Si durant l'estiu, quan les xifres d'atur resulten menys significatives i quan pareix que res basta, ja ens manifestam contra horaris laborals excessius, més ens creim obligats a aixecar la veu durant l'hivern, quan les oficines de l'INEM es veuen desbordades pels sol.licitants d'un lloc de feina. I és que resulta ben empipador veure com diumenges i festius, de sol i sol, i encara en fosca, de cap a cap de setmana sense excepcions, es segueix treballant a moltes de les obres que, com a bolets, estan brostant per tot el nostre municipi.

No entrarem a jutjar la legalitat o no d'aquestes situacions, però sí que ens permetreu que discrepem, com a mínim, d'uns sistemes de feina que en res pareixen afavorir la plena ocupació i que resulten un greuge comparatiu per a tots els que voldrien treballar i no poden.

Els treballadors que accepten aquestes regles del joc no s'aturen a pensar si aquest pa d'avui serà fam per a demà ni reflexionen sobre si la seva actuació posa en perill algunes de les conquestes de classe a que al.ludíem més amunt. Aquests treballadors que van a escarada estan caiguent en la trampa en que se'ls vol fer caure: fer una escarada permanent de la pròpia vida.

VEU I VOT

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Lluçia Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Coloma Mayol
 Manuel López
 Bàrbara Flaquer
 Ani Muñoz

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

GENER 1987

Carrer d'es Port, 43

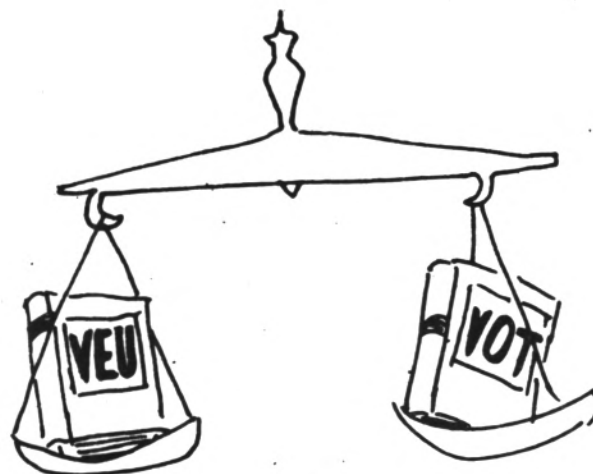
Capdepera

Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:

APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

I un altre mes ens ocupam de temes urbanístics, amb les tres -- preguntes ja habituals.

- ¿TROBES QUE EL NOSTRE MUNICIPI ESTÀ SUFICIENTMENT URBANITZAT O -- CREUS QUE S'HA DE SEGUIR EDIFICANT DE MANERA INDISCRIMINADA?

- ¿ALGUNA ZONA S'HAURIA DE PRESERVAR TOTALMENT?

- ¿QUINA?

MARGALIDA SIRER, estudiant

1.- Està molt edificat ja, si segueix així no deixaran res d'espai verd.

2.- Sí.

3.- Cala Agulla i la zona del far.

MIGUEL ALVAREZ, picapedrer

1.- Yo, como albañil, se que si no se construye no tengo posibilidades de trabajar, pero dejando esto a un lado pienso que bastan las casas que hay construídas.

2.- Hay varias zonas que deberían guardarse.

3.- Cala Agulla y la montaña del faro.

CATALINA NADAL, auxiliar de clínica

1.- Crec que ja està bé d'edificacions. Si ens descuidam, qualsevol dia ens edificaran damunt el cap.

2.- Sí, moltes.

3.- L'agulla, el far, Els Pelats -- que queden, entre Es Carregador i Sa Font de Sa Cala, etc.

JOSE MANUEL BARBA, cuiner

1.- Jo crec que ja està bé perquè si segueixen cosntruïnt ens deixaran sense zones verdes.

2.- Sí.

3.- Tots els llocs on hi ha pinars

PLAÇA DES SITJAR

CANDIDATS Alguns dels caps de -- llista per a les propes eleccionsmunicipals ens han estat confirmats, i altres desmentits. Els qui pareixen tenir-ho -- menys clar són els d'U.M., tota vegada que en Joan Pascual pareix decidit a no presentar-se a la reelecció. Avisam als distints partits que "Cap Vermell" pensa posar a disposició de cada candidatura, una pàgina per tal que expliquin -- el programa. Ja ho saben.

NOSES A part de que algunes obres no tenen ni diumenge ni dia feines, el transitar per alguns -- carrers resulta d'allò més problemàtic amb el caramull de nosves -- construccions que hi ha en marxa. Això del turisme no té fi ni al -- cap d'enllà. O sí?

REGAL A "Cap Vermell" també ens feren "els Reis". I ben feixuc que va ser el paquet! Tenim paper per posar faixes per una temporada llarga. Moltes gràcies al remitent, de veres.

HIVERN És aquesta una estació que a part del fred ens sol -- dur la recrudescència, lamentablement, dels robatoris. Darrerament hem tengut noves d'un xalet de Cala Provençals, del Bar Tampico (on inclús mataren el ca), de diverses botigues del carrer de L'Agulla, -- etc. No, no són temps per a deixar la clau al pany...

SONS ...musicals, que mai solen -- mancar en aquest poble. El 28 de desembre oferí un concert el conegut pianista Joan Moll, amb el patrocini de "La Caixa" i de l'Ajuntament i amb bona assistència -- de públic. La Coral S'Alzinar i la Banda de Música actuaren una vegada més a l'església de Sant Bartomeu el dia 4 de gener, amb assistència de públic regular. La Banda va ser convidada a la "dimoniada" -- de Muro. La Coral està duguent a terme un curset de tècnica vocal. Evidentment, no per tots els pobles poden plorar amb els nostres ulls.

VENJANÇA El rellotge de l'església de Capdepera es volgué venjar del seu retràs habitual i tocà les dotze campanades de Cap d'Any uns minuts abans d'hora. Si guí aquest o sigui un altre el motiu, no hi va haver haver molta gent a l'escala de S'Alzinar i sí a la placeta de l'església de Cala Rajada.

ADOB Quan ja teníem les bateries preparades per a donar una altra passada pels milions de -- clots del tram de carretera que va de Son Moll a Sa Pedruscada, vé l'Ajuntament i els arregla. No hi ha dret! No, en sèrio, era hora i està molt bé que no hagin esperat l'arribada dels turistes per posar-hi mà. Moltes gràcies.

ART Tres artistes locals han desfilat per la Sala Municipal d'exposicions en qüestió de pocs temps. Abans de Nadal va ser na Bàrbara Sirer qui ens oferí una mostra d'olis, i per Sant Antoni repetiren l'experiència de l'any passat en Joan Rai (olis i dibuixos) i en Tomeu Puig (ferro forjat). Encara que els artistes es queixen de l'assistència de públic, pareix que l'èxit de vendes ha estat notable. A la secció d'entrevistes hi trobareu unes manifestacions de dos d'aquests artistes.

CONCURS I ja que de pintura parlam, donem a conèixer els guanyadors del II Concurs de Pintura "Vila de Capdepera". Primer Premi, Julián Manzanares; Segon Premi Andreu Gordiola Borobia; Tercer Premi, Josep Llambias; Premi Local, Gabriel Carbonell Sastre. Enhorabona als guanyadors i seguir recordant a l'Ajuntament que la dotació econòmica d'aquest concurs és molt magra.

MÉS ...concursos. Ara el "nostre", sí, el de "Cap Vermell", el de rebosteria, el concurs més dolç del poble i que fou ben concorregut, com era d'esperar. Els guanyadors: Primer Premi, Margalida Fuster Forteza; Segon Premi, Tina Ahlmann; Tercer Premi, Pere Domingo Flaquer. I per al pròxim ja sabem que no es tracta només d'anar a tastar, que s'ha de fer quaque cosa més, com per exemple una coca.

EXCUSES Les vos demanam per la presentació no excessivament pulcra d'aquest número que, degut a una petita averia de la màquina amb que escrivim habitualment, l'hem hagut de fer amb un parell que no té tantes possibilitats i que a més no dominam. De totes maneres, gràcies als amics que ens han deixat les seves màquines que han fet possible aquest número

PERÒ ... també és temps de festes l'hivern. L'Esperança, Nadal, Cap d'Any, els Reis, Sant Antoni - constitueixen les fites principals d'aquest temps de fred i que es clorua, si no hi ha res de nou, amb les celebracions de Carnaval. Les distintes comissions, principalment les dels Reis i Sant Antoni s'han esforçat per fer un punt més que l'any anterior. Lo que no hem acabat d'entendre és que la colcada i els focs de Cala Rajada s'ajornassin una setmana, quan venia tan bé fer-ho el mateix cap de setmana de Sant Antoni.

PREU Els qui teniu domiciliat en el banc el pagament de la subscripció de "Cap Vermell", rebreu dins poc temps el paper corresponent a 1987. Els de fora poble rebreu un dels pròxims números contra reembossament. Els altres rebreu la nostra visita personal. A uns i altres sentim comunicar-vos que després de tres anys de no fer-ho, ens veim obligats a pujar el preu de la subscripció, que passarà de les 800 a 1000 pessetes. Per als no subscriptors, el número passarà a costar 100 pessetes. Estam convençuts que sabreu comprendre aquesta modesta pujada a la que pràcticament no ens podem sostreure.

EXTRACTES D'ACORDS DEL PLE DE L'AJUNTAMENT.

Sessió extraordinària del 17.11.86

Per a fer front a les despeses que no es poden ajornar per a l'exercici següent, s'aprova l'expedient de suplement de crèdit del pressupost municipal.

En compliment del que disposa el Reial Decret 861/1986, de 25 d'abril, s'aprova el nou sistema retributiu dels funcionaris.

Per a la defensa dels interessos municipals en el recurs contenciós-administratiu, interposat per D. Antoni Blanes, se nomena lletrat i procurador.

En matèria urbanística es tracten diverses matèries: contractació temporal d'un arquitecte, aprovació del projecte de dotació de serveis de l'Avinguda de Cala Agulla, se sol·licita la inclusió en el Pla d'Equipaments Esportius dels projectes de vestuaris i ampliació de l'enllumenat públic de la pista polideportiva, i, finalment, se sol·licita ajuda tècnica per a la redacció, pels serveis tècnics del Consell Insular de Mallorca, del projecte d'alguns camins veïnals.

Per últim, en matèria de promoció turística, s'aprova la confecció d'un "poster", en col·laboració amb la Conselleria de Turisme.

Sessió extraordinària del 28.11.86

S'aprova la contractació dels projectes d'asfaltat d'alguns carrers de Capdepera i de restauració del Pou d'es Camí.

Sessió ordinària del 04.12.86

Son aprovats els projectes del carrer d'enllaç dels carrers Nueva, Monte i Mediodía, i el pro-

jecte de dotació de vorera dels carrers Port i Gómez Ulla.

A petició de la demarcació de Costes, s'informa favorablement la sol·licitud de D. Pere Pascual per a l'extracció de macs de torrent de Cala Aubardans.

Finalment, s'encarrega el projecte de depuradora per a Sa Font de Sa Cala.

Sessió extraordinària del 23.12.86

S'accepta la solució adoptada pels tècnics directors de les obres de la tribuna del Camp de Deportes, així com els terminis per a la seva finalització.

S'aproven provisionalment els expedients de modificació de les Normes Subsidiàries i Pla Paricaldel Sector N°1, Es Vinyet.

Com a representant en el Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis "Sa Nostra" es nomena D. Miquel Sirer Garau.

S'aprova un conveni amb el Ministeri d'Educació i Ciència sobre educació i desenvolupament comunitari.

Es ratifica l'acord de cedir 2.000 m2. a la Guàrdia Civil per a la construcció d'un quarter.

S'aproven els comptes del Pressupost de l'exercici anterior així com els del Patrimoni.

S'aprova el projecte de modificació del pavelló escolar "S'Alzinar".

A petició del Servei Hidràulic i per a la contractació de les obres de la depuradora de Capdepera i Cala Rajada, s'aproven els compromisos financers per part de la Corporació.

Finalment, s'informa favorablement l'escrit de l'Ajuntament de Manacor en relació al nomenament d'un representant del Partit Judicial en el Consell d'Administració de "Sa Nostra".

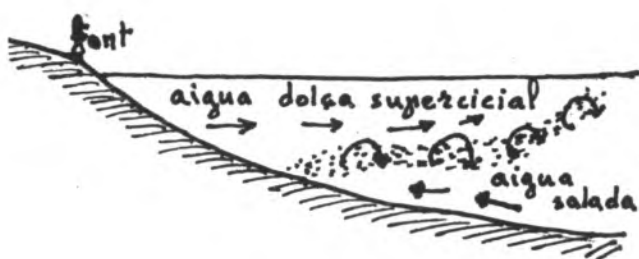
baix del nivell de la mar; alguns passen aquesta cota en més de vint metres, la qual cosa no fa més que augmentar el risc de salinització. (1)

A quasi totes les conques gabellines hi trobam, prop de la mar i del torrent que hi aboca les aigües, una font. La font no és més que un corrent d'aigua subterrània que surt a la llum i que realitza la funció d'un desaignament que recull el líquid sobrant del mantell freàtic.

A cadascuna de les tres conques costaneres hi havia una font. La de N'Aguait fa temps que deixà de rajar. La font de caudal més estable és la d'Es Carregador.

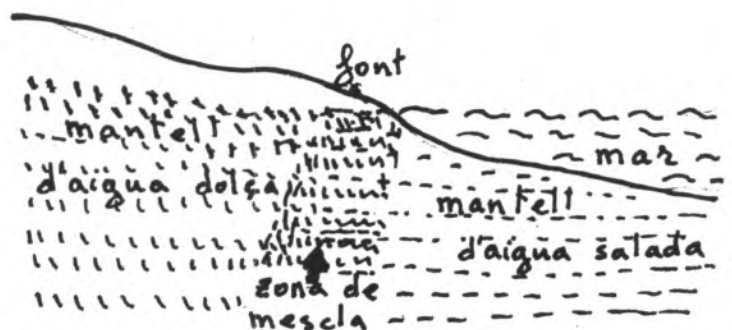
Sovint he intentat explicar-me els motius que fan que les fonts brollin tan a prop de la mar. Vet aquí una aproximació a aquest fenomen.

Encara que sembli mentida, -- l'aigua dolça i la salada es mesclen amb dificultat; aquest comportament és conseqüència de la menor densitat de l'aigua dolça, cosa -- que la col·loca sempre per damunt de la salada. Aquesta densitat diferent és el que fa possible que -- per exemple la Font de Sa Cala ragi entre les arenes de la platja i l'aigua no brolli salada. Un altre fenomen que qualque vegada hauran observat aquells que han nedat a prop d'aquestes fonts és que l'aigua de la superfície de la mar en torn a la font és quasi dolça i no salada. (2)

El moviment de l'aigua dolça del mantell freàtic sempre és en direcció a nivells o cotes més baixes, però clar, a les conques costaneres passa que els estrats amaratats d'aigua salada immobilitzen els corrents d'aigua dolça i, aleshores, el líquid queda emmagatzemat. Dins el subsòl, el mantell de l'aigua dolça i el de l'aigua salada també estan separats per una zona on es mesclen les dues aigües.

En la localització d'aquestes tres zones cal tenir en compte la pressió que cada zona realitza damunt l'altra. Dues són les situacions que poden produir-se. Si el procés de realimentació del subsòl per aigua de pluja és important, el líquid que amara el subsòl sortirà a la llum, és a dir, brollarà per una de les fonts que hi ha a prop de la mar, ja que és el lloc més baix de nivell i on la pressió de l'aigua salada l'empeny cap a la superfície. En canvi, si el volum de líquid emmagatzemat dins el mantell de l'aigua dolça minva notablement a conseqüència de la seva extracció, es produirà una invasió del mantell de l'aigua salada i, -- conseqüentment, la salinització -- dels pous. (3)

Per tant, observant el "comportament" de les fonts i vigilant el nivell dels pous, podríem, en certa manera, assabentar-nos de la situació del mantell d'aigua dolça i prendre mesures per a evitar la penetració de l'aigua salada.

Un altre risc que avui hi ha a les conques costaneres i que fa perillosa la bona conservació dels aqüífers és la contaminació del -- subsòl per infiltracions d'aigües-residuals provinents d'urbanitzacions i de cases particulars, on - el sistema més emprat per a eliminar-les són els pous negres.

A Sa Font de Sa Cala funciona una petita depuradora propietat de l'Associació de Veïns, i així i -- tot bo ha pogut evitar-se que qual que any l'aigua de la fonteta dels

escars hagi brollat pudenta.

Notes:

1. "Estudio de los recursos hídricos y posible reutilización en el municipio de Capdepera". Margalida Salamanca, 1986.
2. "Ecologia". Ramon Margalef. Ed. Planeta, 1981. Pàg. 188.
3. "El agua, cultura y vida". Claudio Mans Teixidó. Ed. Salvat, 1981 Pàgs. 22 i 23.

PEP TERRASSA

dèclmes afuades

d'Es Pastor de Son Perdiu.

Duim una bena posada que mos fa molta de nosa i que tan sols una cosa permet a nostra mirada. Aquesta cosa estimada que mos roba tot s'esment és, com sap tota sa gent, Cala Agulla i son pinar. Que és digne de preservar també ho creu s'Ajuntament.

Però mentres s'atenció a tal redol dedicam crec que no mos n'adonam de tota sa destrucció, que sense contemplació es nostro terme pateix. ¿Per ventura no es mereix ser preservat de sa tala un pi a Sa Font de Sa Cala o un pi d'Es Carregador?

DURANT EL MES DE DESEMBRE...

Han nascut:

Nicolás Marcus CUMBERLEGE DITTLINGER
de Luis i Vera María.
Miquel Angel FUSTER i OLIVER
de Pere i Agustina.

S'han casat:

José Sebastián Avellandea de la Rosa
amb Isabel Mª Carmona Quiles

Han mort:

Antònia Pellicer Moyà

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.
- Llibreria Es Mollet.

¿COM S'EXPLICA QUE DUES PERSONALITATS ARTÍSTIQUES BEN DIFERENTS US HÀGIU TROBAT JA DUES VEGADES? ¿COM I D'ON NEIX AIXÒ?

T.- Amb en Joan ja fa anys que ens coneixem i crec que, encara que -- les tendències respectives siguin distintes, ens mouen unes mateixes curolles i un mateix afany per mostrar lo que feim. Crec que, principalment, és això.

J.- En segon lloc, s'ha de dir que els nostres treballs són, d'alguna manera, complementaris. Són completament diferents i el d'un no interfereix el de l'altre.

I SI DIFERENTS SÓN ELS CAMPS ARTÍSTICS EN QUE TREBALLAU, TAMBÉ HO SÓN ELS TEMES QUE ESCOLLIU. EN EL TEU CAS, JOAN, ÉS EVIDENT LA TEVA PREOCUPACIÓ PER PLASMAR EL MÓN QUE T'ÉS MÉS IMMEDIAT I QUE T'ENVOLTA.

J.- Sí, però hi ha un motiu, i és que al meu públic li agrada que -- siguin aquests temes més nostres -- els escollits, les coses conegudes que tots vivim cada dia.

EN CANVI TU, TOMEU, PAREIXES TENDIR, DE CADA VEGADA MÉS, CAP A UN MÓN MÉS IRREAL, MÉS ABSTRACTE.

T.- Jo estic transformant el ferro des de fa vint-i-tres anys, i des del principi fins fa molt poc cap a on he anat ha estat cap al ferro forjat antic, treballat a cop de martell i foc i reblonat. Però no sé perquè, ja que els sentiments són a vegades difícils d'explicar, he anat evolucionant cap a aquestes formes noves. I és que, probablement, aquest sigui un camp que me permet expressar millor aquells sentiments interiors.

QUAN UN ARTISTA DECIDEIX MOSTRAR LA SEVA OBRA, I MÉS DAVANT UN PÚBLIC QUE CONEIX, ¿PER QUÈ HO FA? ¿PER AFANY DE LUCRE? ¿PER UN DESIG DE LLUIMENT? ¿PER UNA NECESSITAT DE COMUNICACIÓ?

En TOMEU PUIG i en JOAN RAI han forjats, un, amb els dibuixos i la Municipal d'Exposicions durar què els camps artístics respectius manifesten. Sapiguem per boca local i quines les perspectives ta és l'entrevista.

J.- Probablement per totes aquestes coses i alguna més. L'intent de comunicació és el primer motiu, però també és lògic que intentis -- treure'n uns beneficis, que si bé mai poden compensar-te de l'esforç fet, si al menys poden ajudar-te a sufragar les despeses. D'aquesta manera ets sentit més alliberat i -- et sentit amb forces per a continuar.

T.- Jo faig aquesta feina perquè -- m'agrada, perquè tenc unes hores -- que m'ho permeten i perquè consider que en tota creació artística hi ha un desig inherent d'esser -- mostrada públicament. Independentment de la qualitat de l'obra del qui exposa, crec que un ajuda a -- despertar unes inquietuds i pens -- que és una forma de fer cultura.

¿I NO EXISTEIX EL PERILL DE QUEDAR VOS EXCESSIVAMENT ENCLAUSTRATS -- DINS CAPDEPERA? ¿NO POT SER QUE NO SIGUEU SUFICIENTMENT AUTO-EXIGENTS DONAT QUE JA SABEU EL QUE ESPERA -- DE VOSALTRES EL PÚBLIC?

J.- Sí, és perillós. Jo som el primer que necessitat canviar i no -- fer sols allò que el públic me demana. Però crec que és una qüestió de temps. Lo principal és saber el que un vol fer i sentir-se amb capacitat per a fer-ho. Després ja -- es tracta de seguir un procés de maduració. En altre cas, existeix un altre perill, i és el no aclarir-te tu mateix i caure en la confusió.

etit experiència. Amb els ferros, l'altre, han compartit la Sana dies, entre altres coses per es complementen, com ells matei-eva quin és el panorama artístic sonals de cada un d'ells. Aques-

T.- Jo, de fet, he sortit de Capdepera, he participat en algunes col·lectives a Palma, i el mes de novembre vaig exposar a la Fira Balear d'Artesania, per on passà molta gent i essent jo l'únic que tenia exposat ferro forjat. Crec que el meu treball ha canviat i he passat de fer unes peces senzilles -- per posar llums, a fer escultura. El projecte és el de seguir per aquest camí de l'escultura amb peces més grosses.

¿I COM VEIS EL PANORAMA DELS VOSTRES CAMPS ARTÍSTICS DINS EL POBLE DE CAPDEPERA?

J.- Jo crec que està estancat i -- que hi ha una manca d'interés. A aquesta exposició ha vingut menys gent que a l'anterior, i no dic -- gent a comprar, sinó gent amb la inquietud de veure una exposició.

T.- Això és cert, però crec que -- hem d'ésser conscients d'estar -- fent una feina que és la d'acostumar a la gent a acostar-se a una sala d'exposicions, i això no es fa en dos dies. Jo crec que aquesta instal·lació que tenim en el poble, que és magnífica, s'hauria d'explotar encara més. Probablement l'Ajuntament hauria de tenir més iniciatives i més projectes per atraure la gent cap a la sala d'exposicions, encara que es tractés de mostrar "tebeos" per als nins.

J.- Jo record que a les primeres exposicions que vaig fer a "La Caixa" hi venia més gent. Fa uns anys la gent es movia més per una exposició, i no ho dic per les meves, sinó per totes. Ara la gent no es mou tant. Ni tan sols aquells col·lectius de persones que, per les seves inquietuts, pareixeria que -- haurien de manifestar major interès.

ESPERAM QUE, DE TOTES MANERES, AQUESTA MENA DE DESENCÍS QUE MANIFESTAU NO US FACI PENJAR EL PINZELL O EL MARTELL.

J.- No, això de cap manera, però -- no estaria malament, com deia en Tomeu, que l'Ajuntament demostrés un major interès en qüestions artístiques i afavorís les exposicions encara que fossin de "tebeos".

T.- Jo no estic desanimat, però me dol la manca de recolzament institucional.

VIST QUE NO PENSAU AFLUIXAR, ¿QUINS PROJECTES TENIU, SI ÉS QUE EN TENIU?

T.- Jo estic mirant ara per organitzar una exposició fora d'aquí i seguir treballant.

(passa a la pàgina següent)

J.- Jo seguiré pintant, el que no sé és si exposaré o no. Intentaré-pintar les coses que a mi m'agrada pintar.

T.- Hem estat parlant amb en Joan de que és lo més comercial. Ell -- ven més el dibuix a ploma i jo les peces petites i preu baix. En canvi ni un ni l'altre volem estancar nos en aquests camps. Jo particularment pens incidir en l'escultura, que és difícil i cara, però -- que és lo que realment m'agrada.

I NO POT SER QUE HI HAGI UN PROBLEMA DE MANCA DE PODER ADQUISITIU?

J.- Crec que no es tracta de poder adquisitiu. Aquí hi ha obres exposades que costen menys que algunes figures fetes en sèrie i que es -- troben a les botigues.

T.- Es tracta de que la gent vagi afinant el seu gust per l'obra artística, que vagi apreciand el que fa un altre. De fet, assistir a una exposició suposa la possibilitat de conèixer una obra i el seu autor, establint un contacte molt important per ambdues parts.

¿SÓN ELS MÉS INDICATS ELS DIES QUE HEU TRIAT PER A AQUESTA EXPOSICIÓ?

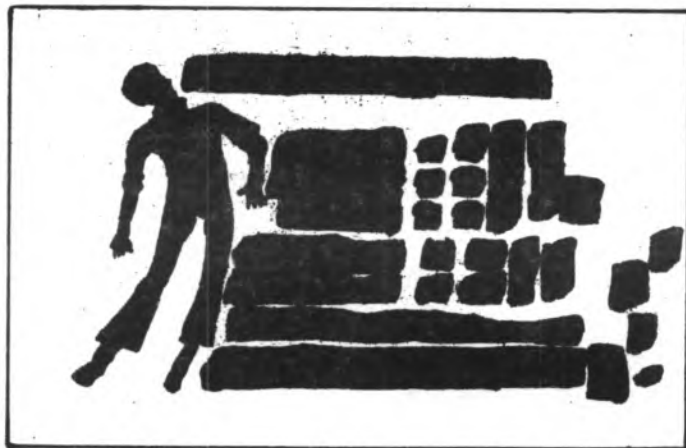
T.- Ens varen parèixer uns dies adients, com a un acte més dins la setmana de Sant Antoni.

J.- Per l'Esperança hi havia exposades les obres del concurs de l'Ajuntament, i per a Nadal ja hi havia una altra exposició compromesa. Si no ho fèiem ara ja havíem d'esperar per a Pasqua. En l'estiu pentura hi hauria més gent, però -- no gent del poble.

T.- De totes maneres, crec interessant constatar que han vengut bastants de joves.

J.- Torn a lo mateix. Moltes disciplines esportives i culturals disposen d'uns mitjans, sobretot per a l'aprenentatge, dels que no disposen les belles arts. Manca un recolzament que sols pot venir de -- l'Ajuntament.

T.- Potser sigui així perquè aquestes coses que feim nosaltres no -- són "necessàries".

J.- A mi hi ha hagut al.lots que m'han demanat que els donàs classes de pintura, però jo no ho puc fer perquè som un autodidacta i no tenc una formació acadèmica indispensable per poder transmetre els meus coneixements. Això ho hauria de fer un professor amb capacitat suficient. Si existís una escola d'aquest tipus, estic segur que serien molts els interessats en assistir-hi.

T.- És important, de totes maneres que els al.lots vegin i sapin que existeixen altres camps a part del camp de futbol, que hi ha un ventall de possibilitats de fer coses i no haver-se d'avorrir mortalment. Dissortadament, una part del jovent sols creu en allò que proporciona resultats immediats.

JOAN RAI I TOMEU PUIG, TOMEU PUIG I JOAN RAI, DUES PERSONALITATS ARTÍSTIQUES, DUES INQUIETUTS, DUES CRIDADES A LA NOSTRA SENSIBILITAT-MIG ENDORMISCADA. JOAN I TOMEU, SO BRETOT DOS AMICS.

Desena baula

Es casaren un matí de qualsevol dia de desembre, a missa primera. Ella va rebre la comunió. Ell no. I començaren la tasca de viure junts.

Ella, catòlica, apostòlica i romana, vull dir del poble, que entre altres coses havia estat Filla de Maria, primer, i presidenta de les Filles de Maria, més tard. Fillla de Jeroni i Margarida, batiada a l'església del poble per don Melcionet i confirmada pel bisbe a la Seu de Palma. Havia fet la primera comunió als set anys, vestida de Verge, el dia set de maig, dia de Santa Domitila. I havia estudiat al col·legi de les monges del poble, regentat per la mare superiora sor Cosmèlia de Jesús i del Sagrat Cor de Maria Redentora, de Palma, Solivelles i Calatrava. Havia assistit a un munt d'exercicis espirituals a Palma, Pina, Sant Salvador i altres indrets. Havia brodat un drap morat amb flors liles per al Sant Crist Jacent i, a més, al seu dormitori hi tenia una benedicció papal emmarcada en vasa daurada. Havia anat a Roma en peregrinació, però no pogué veure el Papa perquè, justament aquells dies, el Papa estava amb unes galteres rabioses que li havien baixat a les intimitats.

Com a molons. Els té com a molons, no havia vist mai una cosa igual, els digué la monja-infermera que era amiga de sor Cosmèlia de Jesús i del Sagrat Cor de Maria Redentora. Ambdues eren de Palma, però una era Solivelles i Calatrava, i l'altra era Colom i de Ca'n Gall animals tots de ploma. I vengué, ja ho crec, sense veure el Papa. Però, això sí, feren una novena al Castell perquè els ous del Papa tornassin al seu estat normal. Se suposa que hi tornaren, però no saben més noves.

Una temporada tengué la curulla de fer-se monja, monja missio-

nera, per anar a cuidar negrets. Mira, li deia na Catalina, la seva amiga, que també hauràs de cuidar negrots i no duen roba, van sempre nus, amb totes les vergonyes a l'aire. Això li llevà escalfor a la curolla. Veure aquelles coses era pecat. Veure-les? I tocar-les, l'amiga, mem com podràs curar-los si, com el Papa, les galteres els passen a baix. No, això si que no, me faré monja tancada.

Però un dia que, capbaix i vel posat, rosari i devocionari en mà, anava al sermó, es donà compte de que un jove molt present no li llevava l'ull de damunt. El sendemà torna-m'hi-tornei. I ja no pensà més en la prauja de professar. Aquells ulls li prenien l'alè, la sufocaven. No volia mirar-lo i els ulls, malcriats, cercaven els ulls del jove i s'hi embadocaven, mentre el cor li anava a tota.

- Pare, he pecat.

- De pensament o d'obra?

- De pensament, pare. He mirat un jove i el cor m'ha fet una cucavela.

- Resaràs tres parenostros i tres avemaries a la Puríssima.

Al cap de tres dies.

- Pare, he pecat.

- De pensament o d'obra?

- De pensament, pare. He tornat mirar el jove i ja no és només el cor, pare, és tot el cos que em fa ucaveles.

- Resaràs deu parenostros i deu avemaries a la Puríssima.

Un altre dia.

- He pecat, pare.

- De pensament o d'obra?

- No ho sé, pare.

- Com que no ho saps?

- No, pare. Sembla que el pensament s'agombola als popissos dels dits i de dormida, o de desperta, no ho sé, pare, em palp tot el cos amb la il·lusió de que és

(passa a la pàgina següent)

ell qui me palpa. Això que és, pare? De pensament o d'obra?

- Xem... xem... ambdues coses. De pensament i d'obra, nina. Això és molt perillós. En lloc de parenostros i avemaries, un bany d'aiguaglaçada abans d'anar a dormir. I resaràs rosaris fins a adormir-te.

Però ni bany glaçat ni rosaris pogueren vèncer la ferma atracció d'aquells ulls color de mar -- fonda que l'embruixaven.

Ell, ni era catòlic, ni apostòlic, ni romà. L'havien batiat, això sí, i confirmat, i també havia fet la primera comunió amb un vestit blau, de mariner, manllevat. De nin va anar a escola amb el Mestre Forner. Fou aplicat i progressà aviat. Als quinze anys llegia tot quant trobava al seu abast, i dos dels llibres que decidiren el seu avenir foren el "Diccionari Filosòfic" de Voltaire i "El Capital" de Marx. Des de llavors dues idees li bullien al cap: renunciar formalment a la seva condició de catòlic i organitzar políticament els obrers i conradors del poble. Aleshores ambdues coses eren decididament revolucionàries. El rector i els cacics posaren el crit en el cel. Però ni els crits ni totes -- les traves i paranys que li posaren pogueren minvar la seva curolla. Després del servei militar aconseguí el que volia. Fou excomunicat i obrí les portes del primer Centre Republicà.

Així estaven les coses quan s'enamorà de sobte de l'al.lota -- més beata del poble. Ho reflexionà llargament i se deia a ell mateix -- que no, que no li convenia, que seria una baralla contínua, que xocarien per qualsevol insignificància, que els dos bullien en focs -- diferents. Calia oblidar-se d'ella. Però tota la fermesa es trasbalsava quan la trobava pel carrer. Els ulls, caparruts ells, se n'aven rera ella. I el cor li feia cūcaveles, i semblava que tot el carrer era una rialla. No hi valien -- reflexions. Ella ho era tot i tot li mancava quan ella no es posava

a l'abast del seu esguard.

I un dia, dins el carrer del Mar, en que ell pujava i ella baixava, vel posat i rosari en mà, ell la va escometre i, sense saber com ni de quina manera, li digué que l'estimava. Jo també, ella. De veres? ell. Ben de veres, ella. Te casaries amb mi? ell. Ara mateix, ella. I s'abraçaren i es besaren -- llargament.

- Pare, he pecat.

- De pensament o d'obra?

- D'obra, pare, d'obra. He pecat, pare, si és pecar l'abraçar -- amb tota l'ànima el que més s'estima.

- Quí és ell?

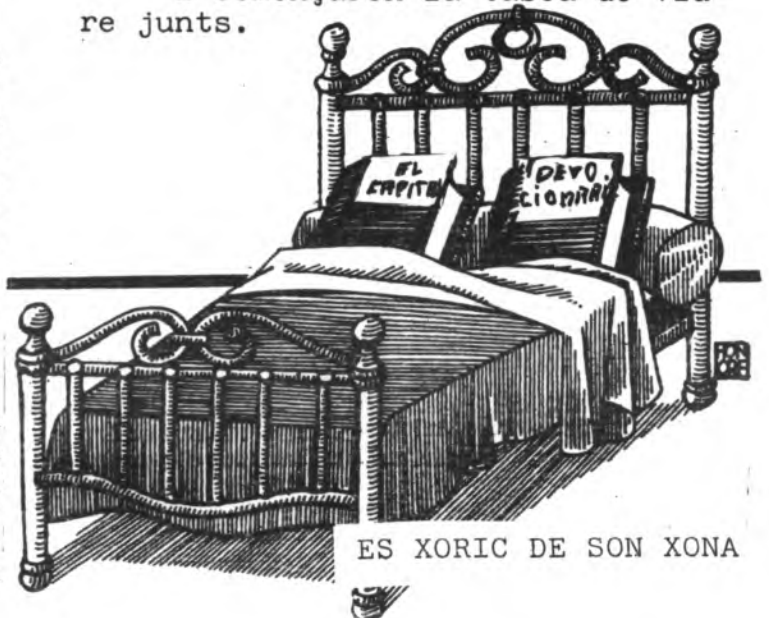
- En Pep "Republicà".

- Ah, no, filleta, això si que no ho consentiré. Ni a ca teva tampoc. Treu-t'ho del cap. Bona la faríem, la filla predilecta de Maria en mans d'un heretge! No i no! No, no i no! Tu, la meva filla, amb aquest heretge que no -- parla més que de Rússia? No, no i no! sa mare. Deixa-la, Margalida, la farem borda, son pare. M'és igual, mon pare, més ben igual, ma mare, els vostros set quartons de terra prima no em serveixen per res si no el tenc a ell.

I se casaren un dia qualsevol de desembre a missa primera.

Ella va rebre la comunió. Ell no.

I començaren la tasca de viure junts.

ES XORIC DE SON XONA

correes i bemolls

Magdalena Ferrer Rosselló	flauta	Angela Gómez-Quintero Terrassa	saxo-tenor
Maria A. Alzina Gómez-Quintero	"	Rafel Fernández Mayol	fiscorn
M. Esperança Gomis Ferrer	"	Enric Liesegang Gaya	trompeta
Antoni Mercant Morató	clarinet	Josep Terrassa Garau	"
Josep Tous Terrassa	"	Catalina Terrassa Garau	trompa
Bartomeu Alçina Sureda	"	Miquel Alzina Nebot	trombó
Catalina Terrassa Albertí	"	Joan Llabata Terrassa	"
Josep Garau	"	Manuel Llabata Banús	"
Francisca Morey Pellicer	"	Miquel Terrassa Juan	bombardí
Antonia Lechón Romero	"	Jeroni Alzina Gómez-Quintero	"
Rosa Lechón Romero	"	Ferran Liesegang Moll	baix
Esperança Pérez Casellas	"	Gabriel Moll Julià	"
Magdalena Terrassa Mayol	"	Jaume Fuster Alzina	bateria
Sebastià Ferrer Pascual	saxo-alt	Pere Llabata Sancho	"
Catalina Alzina Sureda	"	Llucìa Serra Bonnín	caixa
Catalina Ribot Mayol	"	Climent Alzina Terrassa	"
Sebastià Moll	"	Bartomeu Massanet Nebot	direcció

notícies del cor operat d'àfrica

LANGATA (KENIA) 9-10-86

Estic cansat. No sé el que em passa, però sent un fàstic profund.

¿El continent Africà no m'accepta a mi, o sóc jo qui no l'accepto a ell?

Fins ara no he tengut més que problemes. En els primers vuit dies de viatge n'he estat dos detingut. La primera vegada va esser a la frontera entre Uganda i Zaire, tan sols per haver arribat sense visat. L'oficial em digué de tot, que no fes al Zaire petit, que quan un africà va a Europa ha de menester visat, que ell sabia molt bé per què jo volia entrar, que me fotria a la pressó, que si venia una guerra me mataria i no ho sabia ni Déu, que a Espanya hi ha un

negre del Zaire empresonat per drogues, i ell a mi em faria el mateix. Al dematí següent em digué que jo no era espanyol, sinó àrab o iraní. Després de la darrera revisió total de l'equipatge i interrogatori, m'amollaren lliure. El meu pasaport i jo havíem estat un capvespre, una nit i un dematí detinguts i sotmesos a aquell orgullós oficial que pareixia de raça bantú. Però encara no amollaren a Jean-Paul, un jove del Zaire que viatjava amb mi de cap al seu país. M'hagues mostrat la gent, la terra i la millor música; volien doblers per a deixar-lo passar. Me'n vaig anar, confiant que a ell també l'amollarien i el deixarien entrar al Zaire.

.....

LANGATA 12-10-86

Retorn cap a Uganda. La segona detenció va esser a Casese, dos dies més tard. Jo m'havia ajuntat amb una família de pagesos, de la tribu del Tororo, per estar el cap de setmana amb ells a la seva cabanya selvàtica de plataners i "Kasaba", amb la filla de tretze anys que em cuidava perfectament. Al capvespre anàvem amb l'amic a engatar-nos de boguda africana a baix d'un frondós arbre, on també hi eren els seus companys. Una dona buidava aigua calenta a l'olla de la beguda.

Però al primer dematí vaig cometre l'error de cavar dues hores els plataners. Tots els africans que anaven al riu a cercar l'aigua s'aturaven, segurament mai havien vist un "bujungu" cavant a l'estil africà. Al dia següent dos soldats armats venen a cercar-me perquè mostri el passaport a l'oficial de guàrdia. Ell no es creu que jo vulgui aprendre música africana, diu que els turistes no poden fer feina, diu que jo he estat empleat per l'africà i que soc un espia. Els soldats em duen al calabós del quarter. Poc després hi fiquen el meu amic africà i a un altre que tan sols l'havia acompanyat. L'interrogatori dels oficials havia estat més suau. Els soldats me diuen "bujungu" sopant de pasta de blat de moro i mojetes.

Em treuen fora del calabós, separant-me dels africans. Sembla com si tenguessin por de que jo denunciï tot això a l'embaixada d'Espanya a Kampala. Els oficials em fan un darrer interrogatori que acaba en sermó moral. També havien convidat a la festa a un civil, molt content segurament perquè pensava que la Revolució Comunista l'hi donava la possibilitat de participar en els assumptes dels militars. Pobret, vaig pensar. No et preocupis, "feel at home". Em conviden a sopar amb ells, col i "matoke". Vaig acabar el vespre al pavelló dels oficials, a una sala buida, amb un matalàs i una manta.

Al dematí següent, un sargent terriblement alcohòlic ens porta al Comissari-Governador de la Ciutat de Casese. Es fa el dur, insultant-me i advertint-me de presó o repatriació, crec. Diu que a aquella societat no hi caben individus com jo. A dintre del calaix de la taula hi te una pistola negra, metàl·lica. Ens deixen als dos lliures, fent-nos escampar i aquell mateix dia jo devia deixar la ciutat Casese. El meu amic africà em comenta la subornabilitat del Sargent, quan ens portava i que el seu amic havia pogut sortir del calabós el vespre abans pagant alguns doblers als militars. L'aigua de riu que el vespre abans havia begut me causa mal de ventre i dirraea.

El meu amic arrestat amb mi, un negre de la tribu Tororo, em digué que ara els africans repeteixen els comportaments dels blancs. Abans de partir jo de la seva casa em va oferir la filla de tretze anys, per a comprar-la i portar-la a Espanya com la meua esposa. També ell se'n volia anar d'Uganda.

Al soldadet ugandès, africà i orgullós, que dintre de l'autobús replè de negres m'acusa de "bujungu", d'haver anat al seu continent, indignat perquè jo contesto en anglès, ¿Com li puc dir, respectant les dues dignitats, que jo vull aprendre les seves llengües, especialment el kiswahili (llengua centroafricana), que no he vingut a Àfrica per fer de blanc, que a mi m'agrada menjar el "matoke"?

¿Com li puc dir que ell, vigilant al seu país amb armes de foc soviètiques, més sembla un blanc que un africà?

¿Però, que passaria si no existissin aquests nacionalismes africans, amb governs negres i fronteres fetes damunt antigues delimitacions de propietats colonials? ¿És que no vendrien els llops d'ultramar, a civilitzar o a posar pau, en forma de defensa dels drets humans o de igualtat comunista? Em sent prou culpable per tots els blancs. ¿I jo, per què he vingut?

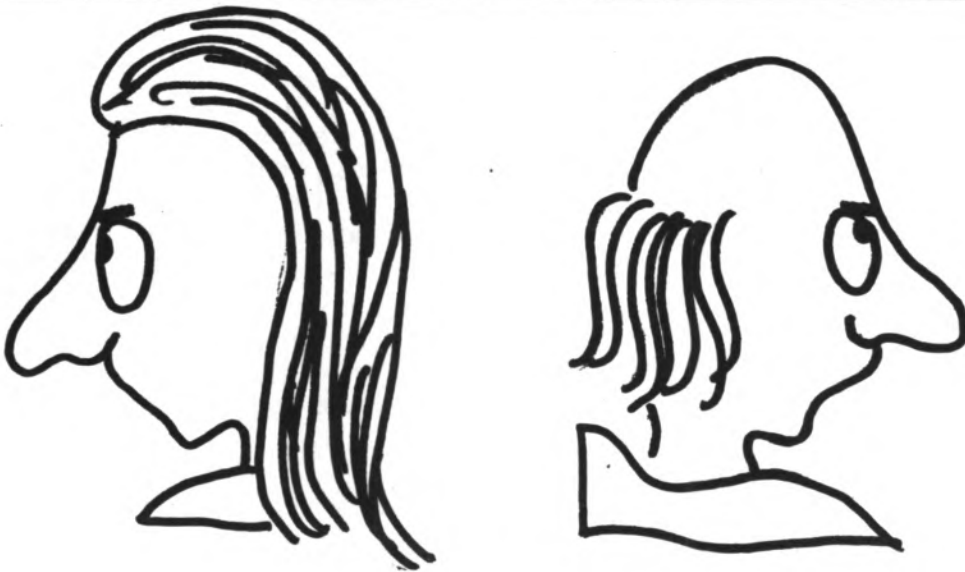
Un altre de Burundi em digué que si tots els africans són com una gran família de tribus, escampades per tot arreu del continent, amb noms, llengües i músiques diferents ¿Per què cony s'han de sotmetre als estats que els donen una nacionalitat, frontera poques vegades passaport? Aquest és el veritable panafricanisme.

Missioners maleïts, veritables cucs dintre de la poma del continent africà, que menjau del paternalisme mental de l'única religió revelada i l'única església vertadera i cristiana, teniu un inconscient colonitzador, vosaltres sou el llevat i el ferment de la colonització d'Àfrica. ¿Per què oferiu un Jesucrist blanc com vosaltres? ¿Per què matau el lligam, el desig, la intuïció, el llibertinatge selvàtic?. Després vendran els portadors dels valors mundans que a vosaltres us agraden, els "bujungus" que duen civilització, llei, comerç, indústria.

Als carrers de Nairobi, prop dels suburbis, hi trobareu la iconografia cristiana més calenta, com no, el cor de Jesús i la barba rossa, la flama dels apòstols, el colcaet de l'esperit Sant. Horrible porqueria.

Mateu Gili

(CONTINUARÀ)

nosaltres els savis

A aquest article no tenim cap sermonet a fer-vos.

Estam cansats de dir:

-Molts d'anys.

-Les festes?

-Sí, bé, i voltros?

-També.

Pura rutina.

Anirem directament al raig -- d'experiències científiques que -- vos oferim com a regal de Reis.

HISTÒRIA D'AMOR A CANYAMEL

Els dos colomets enamorats fe ren cap a la vorera del torrent, en un lloc recerat, on regnava la solitud i creixien els lliris esblai mats, mentre el joncs els envoltaven.

S'assegueren per a parlar d' amor.

El suau oreig, que bufava més fresc des de la tempesta del matí, no deixava entendre el que deien.

En tant, la torrentera baixava imponent, paorosa, pudorosa (dels artanencs obsequis) assolint-ho tot i arrabassant de soca i rel arbres gegants. Devastava horts i casetes amb una remor que exasperava, com si la terra s'obrís...

Per fi se sentiren aquestes - paraules:

-Una besada?

-Això no!

-No el me neguis, no el me -- neguis o sinó te diré lletja.

I la besada fou negada, si bé no ho fou per la donzella sinó per la torrentada que arribà en aquell punt, anegant tots els contorns -- en una extensió de dos quilòmetres.

Els enamorats no perderen la serenitat i enfilant-se a una vella figuera d'allà a prop contemplaren el tètric panorama.

Des de dalt veien córrer torrent cap a la mar, a l'impuls de l'aigua roja, fustes, roques, cans morts, fullaca, i fins i tot alguna burilla de cigarro.

El final poc ens importa. La història s'ha escrit com a introducció a la següent experiència.

COM TENIR IMPERMEABLES LES SABATES

És ben segur que els que auxiliaren als enamorats, o els periodistes i curiosos que guaitaren -- s'enfangaren les sabates fins a -- dalt. No parlarem ja dels enamorats.

Doncs per tenir les sabates impermeables i poder caminar per -- l'aigua sols s'ha de fer una untura, a parts iguals, de saïm i rei na de pi. S'embatuma la sabata, sola i tot, tres o quatre vegades, posant-les al sol cada cop.

I amb aquest calçat no hi ha - por a l'humitat encara que fiquen el peu a una brullola plena d'aigua. Ara bé, no faceu animalades i no apliqueu la untura a les sabates d'anar mudats.

ETERNA UFANA DE LES FLORS

La prova és evident,
l'efecte contundent.

Tallau una poncella en bon estat, procurant deixar-li tres o quatre dits de tronc. Per la part tallada se cobreix ben bé de lacre perquè no hi penetri l'aire. Juntau les fulles i entreobriu el cap de cada fulla amb l'ungla. L'embolicaueu amb un tros de paper de barba i guardau-la en un lloc sec. Al cap de mig any la desembolicau, li llevau el lacre i la posau dins aigua. La flor, com despertant d'una anestèsia, s'obrirà ufana, esplendent de frescor i fragància.

EL MARTELL D'AIGUA

Es tracta d'un experiment curiosíssim que crida l'atenció dels aficionats a la ciència recreativa i sorprèn extraordinàriament als ignorants que no se preocupen mai de les causes i dels efectes.

A un pot de vidre, d'aquests que tanquen hermèticament, posau-hi 3/4 parts d'aigua i ficau-lo, destapat, dins una cacerola que tenguí aigua salada. Encès el foc, quan la cacerola arribi a una ebullició de 109°C. tendreu una temperatura suficient per a fer bullir l'aigua del pot.

Un cop el vapor que se'n desprèn hagi esvaït tot l'aire que contenia, tapau el pot ràpidament. Treis-lo de la cacerola i evitaueu que hi entri gens d'aire, soldant el tap amb cera comú. El vapor d'aigua que se trobava sobre el nivell del líquid se condensa a causa del refredament que té, produint el buit (vacío) en aquell lloc.

Capgirau el pot amb suavitat, adreçant-lo tot seguit brusquement, o millor, sacsant-lo amb fúria i veureu com l'aigua, que en aquest cas forma una sola massa, al xocar amb el fons del pot causa un renou idèntic al que faria un martell de ferro.

I aquest és l'efecte de que l'aigua en tal estat no se troba dividida en gotes que puguin separar-se, com passa quan està en contacte amb l'aigua, sinó que forma un cos sòlid i resistent.

I això és tot.

EREP I EMRAC

Des del Castell amb amor

En aquest poble, i a tots els pobles, hi ha dues castes de persones, les que fan feina i les que no en fan. De les que no fan feina, hem de distingir les que no en tenen (de feina) de les que no en volen. De les que no en volen, algunes en necessiten, però no en volen, solen ésser persones relativament ditxoses, amb vocació per la vagància, admirables des de tot punt de vista. També poden ésser relativament feliços aquells que no en necessiten de feina. Els qui ho passen puta són aquells que volen treballar i no tenen treball. Mala situació és aquesta, frustant com cap altra. Per altra banda els qui tenen feina també es poden subdividir en

dos grups: el dels que fan la feina que poden i el dels que fan la feina que volen. Aquests últims són mitja dotzena de privilegiats que, si els vos trobau, podeu confondre amb persones boges, gairebé imbècils, a les que se'ls ha quedat cara de felicitat perpètua. ¿Sabeu a quin grup pertany aquest Cap Roig?

.....

No, no en sabrem res. Jo crec que no. No en duim traces d'aclarir-ho, francament. La situació ha arribat a l'"impasse" clàssic que se vol concedir per tal que els personal afluixi, amolli, estovi i reblanesqui, per dir-ho d'alguna manera.

El cas és que, mentrestant, ens banyam, si plou. Si no plou, no.

.....
 Un dels plaers, goigs o joies (digau-ho com volgueu) més econòmics i més reconfortants que vos podeu donar un diumenge decapvespre és el d'escoltar la ràdio. No qualsevol emissora, no. Ha d'esser una emissora mallorquina, d'aquestes que donen el futbol i tenen corresponals per tot arreu. Es massa! Creis-me, és ben igual si el futbol vos agrada o no, vosaltres amollau l'aparell i deixau-vos dur. Entrada de fosca hauréu pogut comprovar com no és necessari anar d'excursió, o al cine, o mirar la tele. Un simple i mòdic transistor vos pot oferir els moments més divertits de la setmana. De fàbula. I és que aquest país és això lo que necessita, humor a tope.

.....
 Hi ha coses que m'emocionen. No ho puc evitar. El que un establiment públic de Cala Rajada

tengui la gosadia d'escriure el seu rètol en la nostra llengua, m'arriba al cor. És la manca de costum, jo ho comprenc, però m'arriba al cor. Enhorabona a l'establiment en qüestió. Esper que tots els déus de l'Olimp els siguin propicis i vinguin els seus productes a balquena. I gràcies, moltes gràcies. Ja sabeu que amb mi podeu comptar, amb client i un amic.

.....
 M'estic replantejant moltes de les meves conviccions. Rectificar és de savis. Jo creia que lo del turisme havia arribat al sòtil. Un hotel nou i devers quatre-cents apartaments me fan pensar que dec estar equivocad, si no ho els farien. Es a dir, que aquest negoci encara segueix creixent, pel que es veu. I si és així podria ser que s'arribàs a urbanitzar fins i tot el Cap Vermell. No el "Cap Vermell", sinó el Cap Vermell. Arribat aquest moment, hauríem de pensar en canviar el nom de la revista.

CAP ROIG

(Ve de la pàgina 20)

quest sistema de fer les coses. En futbol, dos i dos no sempre són -- quatre. ... Si les coses surten bé i se consegueixen els objectius -- traçats, enhorabona! Si surten malament, a començar de bell nou, com tantes vegades ja s'ha fet. (Cap - Vermell, N° 55, juliol 1985)

Des del meu desacord reiteradament manifestat respecte d'una política esportiva que no respongui a la -- realitat gabellina, desitjo lo millor a l'Escolar, sincerament, esperant que casos recents i geogràficament molt pròxims no tinguin la seva repetició devers ca nostra. Seria lamentable. (Cap Vermell, N° 61 gener 1986)

No sé, ja veurem. Això de la Tercera és una incògnita. Crec que hi ha equip per a mantenir la categoria, si aquest equip no es desfà. Pot anar bé. Els jugadors en tenen ganes, l'entrenador en té ganes, en té ganes la directiva i crec que -- també l'afició. Això ara. Que si -

després els resultats són dolents, es desmoralitzen els jugadors, a -- l'entrenador el foten fora, la directiva es posa nirviosa i el públic gira l'esquena. Això és el -- futbol. (Cap Vermell, N° 66, juny 1986)

He manifestat altres vegades les -- meves reticències vers els actuals responsables de l'Escolar, no pel que fa a aspectes personals, naturalment, sinó com a tals directius que són. Tenc la impressió que algun d'ells, independentment de la -- bona voluntat que se'ls ha de pres suposar, no en tenen ni idea ... En molts d'aspectes pareix que fes sin les coses amb els peus i han -- semblat tants de vents com per a -- recollir totes les tempestes del -- món. (Cap Vermell, N° 67, juliol - 1986)

 O.S. S.O.S. S.O.S. S.O.S. S.O.

DIJOURS DIA 29, ASSEMBLEA GENERAL - EXTRAORDINARIA DEL CLUB. NO HI FALTEU.

La política deportiva seguida últimamente por el Escolar ha sido la de nutrirse exclusivamente de jugadores de la cantera local o bien de residentes en nuestro municipio. Desde nuestra perspectiva, nos parece acertado el sistema seguido pues es el único que en pequeñas poblaciones como Capdepera puede asegurar una independencia deportiva y económica. (Cap Vermell, Nº 0 diciembre 1980)

I torna esser en Miquel Bestard el responsable d'intentar col·locar l'equip entre els millors de la Preferent ... Té el "handicap" segons se miri d'haver de treballar exclusivament amb el "material" de la cantera, seguint la línia plausible de no fer cas dels exemples d'altres clubs que tot ho arreglen a cop de talonari. (Cap Vermell, Nº 8, agost 1981)

Un any més s'ha depositat la confiança en la cantera, des del més jove dels alevins fins a l'últim dels tècnics. Política aquesta plena d'avantatges però farcida, també, d'inconvenients. Política, però, amb la que aquesta revista sempre ha proclamat la seva conformitat. (Cap Vermell, Nº 9, setembre 1981)

Tots els que segueixen "Cap Vermell" saben perfectament quina ha estat la línia d'aquesta revista respecte de la política del Club. Hem defensat sempre el sistema de jugar a la categoria que correspongui segons el potencial de la plantilla de jugadors de la nostra cantera. I en aqueixa línia pensam mantenir-nos. (Cap Vermell, Nº 12, desembre 1981)

Per què deu ser que quan parlam de l'Escolar, constantment mos ve a la memòria el refrany aquells de "tirar sa casa per sa finestra"? (Cap Vermell, Nº 23, novembre 1982)

Parlant de l'Escolar, hem de dir que alguns directius no han encaixat de lo millor, ho sabem cert, algunes de les nostres crítiques. (Cap Vermell, Nº 25, gener 1983)

I a l'Escolar l'estimam inclús -- quan creim que s'equivoca (Cap Vermell, Nº 26, febrer 1983)

En definitiva, l'Escolar serà lo que el poble de Capdepera vulgui que sigui. I noltros no podem ni volem fer res contra la coluntat d'aquest poble. Si de cas, aixecar la nostra veu, mantenir les nostres conviccions, proclamar la nostra utopia. I això, encara, amb totes les reserves del món. No resultàs que els equivocats fóssim noltros. (Cap Vermell, Nº 28, abril 1983)

I torna a començar de zero. Recuperar jugadors del poble potser no resulti excessivament difícil. Qui més qui manco lo que té es jugarà. Recuperar alguns aficionats -- que es senten defraudats, pot resultar més problemàtic. Això és -- com donar un caramel·lo a un allot i prendre-li quan comença a tastar-lo ... Aquesta podria ser una cura de humilitat. Sincerament, no pensam que ho sigui. La història del futbol local està farcida de "salvadors" que, amb molt bona voluntat i escassa percepció de la realitat que els envolta, sempre s'han mostrat disposats a fer un Escolar "gran". ¿Quin serà el pròxim? (Cap Vermell, Nº 38, febrer 1984)

I és que la grandesa d'un club no està sols en funció de la categoria concreta que s'ocupa, sinó del servei que ofereix a la societat ... En altres moments, quan he cregut que el que s'intentava era una classificació brillant a despit de traïr aquesta aspiració de servici públic, he aixecat la meva modesta veu per denunciar-ho. (Cap Vermell Nº 46, octubre 1984)

Tot el que queda escrit ve a demostrar que estam assistint a un nou canvi de rumb en la política de l'Escolar. La nova directiva pareix sobre lo que vol i com conseguir-ho. Jo sempre he manifestat la meva discrepància respecte d'a-

(Passa a la pàgina 19)